

lingsbistanden til den tredje verden massivt, og derfor er det jo fantastisk ambitiøst.

Vi siger, at vi skal sætte fokus på Afrika, hvor fattigdommen er størst; vi vil gøre mere omkring klima og miljø; vi vil særlig sætte fokus på ligestilling; og vi vil samarbejde med de lande, der som Danmark ønsker en forstærket indsats. Og så konstaterer Folketinget, at det er regeringens hensigt at øge den danske ulandsbistand over en årrække. Det er da egentlig ganske ambitiøst.

Kl. 14:58

Første næstformand (Svend Auken):

Fru Pia Olsen Dyhr.

Kl. 14:58

Pia Olsen Dyhr (SF):

Nu skal jeg lige huske det der formelle.

Hr. Lars Barfoed gør meget ud af, at vi skal få resten af verden til at forstå, hvor ambitiøse vi er på bistandsområdet, og så må jeg undre mig over, at den danske regering under forhandlingerne i Monterey kunne være dem, der var mindst ambitiøse, for under et topmøde, hvor resten af verden forpligtede sig til at øge bistanden, valgte den danske regering på samme tid at skære ned i dansk bistand. Det mener jeg ikke er et globalt signal, der handler om, at nu skal vi løfte alle sammen. Samtidig med at verden gjorde det, gik Danmark den anden vej.

Nu vil vi med vores forslag til vedtagelse gerne sætte en anden dagsorden, og derfor kan det undre mig, at hr. Lars Barfoed vælger at køre en anden kurs i stedet for at sige: Vi vil noget ambitiøst; vi vil gerne vise, at vi vil øge dansk bistand; vi vil det reelt og ikke kun på papiret, og derfor slipper vi Dansk Folkeparti og griber fat i hele oppositionen. Det ville jeg have ønsket hr. Lars Barfoed og Det Konservative Folkeparti havde gjort, for så havde man vist ambitioner på verdens vegne.

Kl. 14:59

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ordføreren.

Kl. 14:59

Lars Barfoed (KF):

Jeg kan da i hvert fald starte med at konstatere, at jeg havde ret i, at vi er mere optaget af at drille hinanden end at diskutere, hvordan udviklingsbistanden skal gennemføres og prioriteres. Men jeg synes, at fru Pia Olsen Dyhr skal huske, at Danmark er et af de lande i verden, der yder mest overhovedet i udviklingsbistand, og vi er samtidig – tror jeg – nr. 2, viser internationale sammenligninger, når det gælder om, hvem der

er bedst til at yde udviklingsbistand. Og begge dele er sådan set lige vigtige. Det er vigtigt, at man yder meget, men det er også vigtigt, at den måde, man yder det på, er effektiv og præget af kvalitet, så derfor er det faktisk sådan, at vi er rollemodeller for stort set resten af verden, når det gælder om at yde udviklingsbistand. Det synes jeg da vi i fællesskab skulle glæde os over.

Kl. 15:00

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Frank Aaen for en kort bemærkning.

Kl. 15:00

Frank Aaen (EL):

Det glæder mig at høre hr. Lars Barfoed nævne retfærdig handel som en meget vigtig faktor i udviklingen af verdens fattigste lande. Hvordan har hr. Lars Barfoed det så med, at den danske regering via EU har været med til at påtvinge nogle af de fattige lande så urimelige handelsaftaler, at det vil føre til katastrofer for de pågældende landes industrier og landbrug? EU har tvunget dem til at åbne deres markeder for stærk europæisk industri og stærkt europæisk landbrug f.eks. ved at sige til Ghana: Hvis ikke I åbner jeres markeder for det, vi vil have, sætter vi en stopper for jeres kakaeksport til EU. Det ville have ruineret Ghana fuldstændigt, så derfor skrev de under. De var meget imod at gøre det, men vi tvang dem til det – eller det gjorde regeringen og EU.

Hvordan har ordføreren det med den form for politik?

Kl. 15:01

Første næstformand (Svend Auken):

Ordføreren.

Kl. 15:01

Lars Barfoed (KF):

Nu står Enhedslisten jo fuldstændig alene med det synspunkt her i Folketingssalen. Altså, det er jo sådan, at da vi diskuterede hele det forhandlingsoplæg for nogle måneder siden, kunne resten af Folketinget jo enes om de principper, der skulle gælde for Danmarks og EU's handelspolitik. Og i Det Konservative Folkeparti lægger vi meget vægt på, at vi i en periode – og i en lang periode – kan have asymmetriske handelsaftaler med ikke mindst de fattigste lande, altså således at vi åbner mere op for dem, end de skal åbne op for os. Det er jo helt afgørende, at vi ikke påtvinger dem en udvikling, der ruinerer dem, at vi ikke påtvinger dem at åbne deres markeder i et højere tempo, end de er parat til, men at de skal